

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

DE LA PRIMERA VOLADA.

Ja m' havia casat y fins tenia dos families.
Era 'l dia de Sant Antoni, y per lo tant la festa de un rich banquer conegut meu, que va tenir l' atenció de convidarme, y com que a la mèva dona aquestas reunions l' hi agradan extraordinariament, vàrem anarhi.

Pero ¡oh casualitat!
Al entrar en una sala, nos trobém davant de una parella formada de fresch, ó com si diguessem casada de nou.

Veure'm ella y posarse a riure va ser tot hu; véurela jo y posarme a riure també va ser igual.

La mèva senyora va fer cara de prunas agras; lo marit d' ella va ferla d' escamat.

¡Quina situació tant especial!
Vàrem girarnos l' espatlla; y la mèva dona, qu' es zelosa va donarme un pessich més recargolat que un encenall.

—Monstruo, vá dirme: tú coneixes a aquella dona.
—Si, algun tant.

—¿Y encare gosas a dirho?
—No tingas por; jo 't juro que no hi he enrahonat may.

—¿Y donchs aquella riatlla?...
—¡Ay, Carmeta! aquella riatlla es tota una historia.

—¿Y pots contarla?
—¿Perqué no?
—Donchs t' escolto, y ay de tú si m' enganyas.

Jo y ella vàrem busbar un recò, sentantnos davant per davant. Un mirall que hi havia allà prop reflexava una escena molt semblant a la que nosaltres representavam.

No hi havia més que una diferencia: allà era ella qui duya la paraula, y ell escoltava.

Entre nosaltres al revés; jo parlava y qui escoltava era la mèva dona.

—Mira, Carmeta, mira: m' hi jugaria qualsevol cosa que ella l' hi explica lo mateix que jo vaig a explicarte.

—Y riu... sembla que déu estar molt contenta y satisfeta.

—Lo cas no es per menos.
—Sapiguémlo.
—Allà vá.

Era a l' época de la mèva primera volada. Jo anava a la Universitat, perque la mèva mare m' volia fer tirar per sabi. Era un engorro: entrava a las classes a las nou y mitja del demati y no 'n sortia fins a las tres de la tarde.

Tantas horas d' estudi, sense menjar, m' haurian atropellat, y primer n' hauria sortit tisich que sabi, sense la previsió de la mèva pobre mare, que al cel siga, que l' un dia ab una costelleta, l' altre dia ab una truiteta y sempre ab una cosa ó altra m' arreglava una fiambrella, que jo destapava y era per mi un gran recurs en un dels intermedis que m' deixavan las classes.

Pero dur la fiambrella... ¡Oh, quina cosa més horrible! Sobre tot tractantse de un jove com jo, guapo, elegant, simpátich, que comensava a fer lo Tenorio y que a imitació del Joven Telémaco, cantava y practicava alló de

«Me gustan todas en general.»

Per últim vaig trobar un recurs ingenios. La fiambrella era rodona y s' acomodava perfectament al fondo del meu sombrero de copa de las festas.

¡Oh felicitat! vaig dir jo: ab un tret mato dos pardals: no hauré de anar encarranquinat ab aquesta capsa de llauna y podré portar tarot per tot dia. Setze anys, pensava jo, un bigoti molt maco, un esperit com lo que jo tenia y sombrero de copa per tot dia, ¡qui es que podrá resistirme?

—¡Ah, tunante! Ja m' sembla que 't veig.

—Donchs mira, Carmeta, m' considerava invencible y vencedor de qualsevol dona.

Una n' hi havia al carrer de l' Unió, en un primer pis, que passava la meytat del demati al balcó. Vaig véurela un dia y vaig proposarme conquerirla. La gran qüestió consistia en deixarme veure, en ferme

notar; lo demès havia de venir pèls seus passos contats. Als dos dias ja s' havia adonat de mí: al tercer dia ja me la mirava y ella m' mirava; l' endemà l' hi somreya y ella m' somreya també; després l' hi tirava...

—¿Qué?...
—No res.
—Suposo que no seria cap cop de pedra.
—Al contrari, una fletxa d' amor: un petò.
—Pillastron.
—Era tant jove... y ella tant remaca.
—Aixó es lo que jo temo: *quien tuvo retuvo...*
—Ja veurás, Carmeta, anem al grà, si es que la mèva historia t' interessa.

Era 'l dia en qu' estrenava 'l tarot y al anar a l' aula vaig passar per davant del seu balcó. Hi era: m' esperava, en companyia de una amiga tant maca com ella. La veig: me poso 'ls lentes de un tros lluny, per *clisarla* més cómodament: passo per davant y m' trech lo sombrero.

En aquell moment cau un objecte, y ¡glanch, glanch, glanch! ressona per l' empedrat.

Era la fiambrella que duya dins del tarot, y que preocupat com estava no vaig recordarme'n.

Una riatlla general va ressonar al meu alrededor: ella s' partia de riure; 'ls vehins varen sortir a las portas, y jo, ruborizantme fins al blanch dels ulls, vaig escórrem, deixant la fiambrella per allí terra.

May més vaig passar pel carrer de l' Unió: may més vaig voler tornar a veure a aquella ninfa que havia de ser la mèva primera conquesta.

En aquell precís moment l' individu que alguns instants avants feya aquella cara d' escamat reya com un ximple: la mèva dona també.

—¿Y ella? preguntava la mèva Carmeta.
—Era aquella: avuy l' hi tornada a veure per primera vegada.

—¿Y ell? semblava que preguntava en l' altre grupo.

—Ell era aquell mateix.
Una hora més tart los quatre ballavam uns rigodons, rihentnos ab tot lo cor d' aquella aventura de primera volada.

P. DEL O.

IDA Y VUELTA.

QUADRET DE COSTUMS EN DOS ACTES.
(IMITACIÓ DE PIERRE VERON).

ACTE PRIMER.

A la campinya: l' escena representa 'l dormitori de la senyora Matilde. Lo local es tant elegant com la senyora, que vesteix una magnífica bata de color blau y está davant del mirall, somriu ab coqueteria, 's tira

sobre una otomana y 's tréu una carteta de la butxaca. La carta diu aixís:
«Gracias, Matilde méva, gracias mil per haverme avisat de que avuy ha de marxar a Valencia per assumptos de familia.

»Quatre dias d' independència per tu, d' amor per nosaltres dos!

»Demá a las onze de la nit entraré per la porta del jardí de la que vás donarme la clau. Procura que 'l servey ja siga al llit.

»Mil petons a compte.»

ALBERT.

En havent acabat la lectura, Matilde consulta 'l rellotje: las onze menos cinch.

Faltan cinch minuts que aprofita tornantse a mirallar y arreglantse un risso.

A l' hora fixa se sent cruixir l' arena del jardí. ¡Es ell!

Pochs instants després comensa 'l festeig.

—¡Matilde!

—¡Albert!

—T' adoro.

—¡Ah qué, felissos som!

—Lo teu marit.....

—No me 'n parlis.

—¿Ha marxat definitivament?

—Aquest demati.

—Jóram que no l' estimas.

—Mentres hi haja llum, Albert, me 'n dono vergonya.

La lámpara deixa de fer llum: silenci sepulcral.

De repent penetra un raig de llum en lo dormitori. Una veu esgarrifosa exclama:

—¡Desdixada!.....

Es lo marit que apareix sempre quan menos se l' espera, y que 's queda amenassador, terrible y repetint:

—¡Desdixada!

—¡Paul crida Matilde cayent de genolls.

—Caballer, exclama 'l marit: la llei me faculta per matarvos com a un gos; pero jo no soch un assessi ¿entén? Demá vindrán los meus padrins a trobarvos.

Albert queda mut.

—¡Sortiu! exclama 'l marit. Y Albert surt sense dir una sola paraula.

—En quan a vos, senyora.....

Pausa.

—En quan a vos, no 'us deshonraré deshonrantme a mi ab un procés escandalós. Sortiré de casa méva y aniré a viure ahont vos acomodis, ab lo diner del dot que vos será restituit. Per supuesto que segons siga 'l resultat del desafió bon cuidado tindré en pendre las mévas precaucions.

Tocan las dotze.

—Dintre poch minuts passa l' express: un criat vos acompanyará a l' estació. ¡Desseguida, preparéu-vos!

Ella ab veu suplicant:—¡Paul!

—¡Depressa hi dit!

Viatje de ida.

ACTE SEGON.

A Barcelona: han transcorregut sis mesos. Lo desafió entre en Pau y Albert vá realitzar-se. L' amant vá sortir ab lo brás trencat de un balasso. Vá teme's l' amputació; pero tot aná bé.

Una vegada curat s' ha reunit ab Matilde.

L' escena passa en un primer pis del Passeig de Gracia.

Una dona ab pás precipitat entra en la casa. Pel continent y l' actitud, s' asseguraria que assisteix a una cita. Truca y obran.

—¿Hi tardat?

—No.

—No sé que 's tenia: no hi havia medi de decidirlo a anar a la Bolsa.

—¿Sospita alguna cosa?

—Res.

—¿Y estás segura de que ningú t' ha seguit?

—Segurissima.

Se sent soroll de petons, fins al instant en que una veu robusta crida desde fora:

—¡Obriu!

—Aquesta veu.....

—Es ell.

Moments de dupte. Un home que deu tenir una forsa hereúlea pitja la porta y 's precipita al quarto exclamant:

—¡Desdixada!.....

Qui diu aquesta paraula es Albert.

—Una dona per qui hi arriscat la méva vida.....

—¿Per qué tirarmho en cara, havent perdut jo per tu 'l meu porvenir?

—Es veritat: ¿pero cóm may del mon he pogut creure en l' amor d' una.....

—Y jo..... ¿ahont tenia 'l cap, quan vaig preferir un home vulgar y egoista a aquell.....

—Sou una.....

—Vos prohibeixó 'ls insults.

—Pero ¿ahont es lo vostre cómplice? M' agradaria véureli la cara.

—No hi ha cap inconvenient. Aquí está.

—¡Cóm! ¡En Pau!

—Si: en Pau. ¿Per ventura no soch bèn lliure de

veure al meu marit sempre que 'm donga la gana? Viatje de vuelta.

AHIR Y AVUY.

Quan te vaig veurer per primera volta de tu 'm vaig emprendre, y ma pensa febrosa nit y dia te vey a l' meu davant. Si 't tenia gojós enfront ma vista, contemplava encantat ta cabellera com lo sol daurada estesa esquena avall; tos ulls com la blavor de las onadas molt vius y penetrants; tas galdas com lo tint de fresca rosa nascuda al mes de maig; tos llabris com lo foch de la rosella que vá esmaltant los camps; ton coll ab més blancor que la que ostenta l' alabastre oriental; no hi havia per mí en tota la terra una testa semblant, sols un ángel podia a tu igualarse, eclipsarte jamay. Cego d' amor, al veurer' tan hermosa, mon cor enamorat batejava afanyós a totas horas ton amor anhelant; y si pera obtenir de ta boqueta lo sí que 'm vás negar hagués sigut precis donar la vida, ab goig l' hauria dat.

Han passat ja trenta anys ab la prestesa del devastador llamp; fá trenta anys que per tu la méva vida era un desitj constant. Avuy que també 't tinch enfront ma vista contemplo ab fret esglay que s' ha fos ta daurada cabellera deixante 'l cap pelat; que tos ulls s' han tornat més estantissos que 'l peix pescat d' un any; que tas galdas marcidas servirian per rascador de pa; que tos llavis, sortits com uns estalvis, babejan sens parar; que 'l coll tens arrugat y plé de clapas com pergamins ratats, y no hi ha pera mí en tota la terra un cap més repugnant; sols Llucifer a tu pot igualarse, més lleig que tu jamay. Sens amor, al mirart' tan asquerosa, mon cor fastigueja sols desitja afanyós a totas horas fugir del teu davant; y si pera escapar de ta mirada, ja que ara 'l sí 'm vols dar, fos precis despreciar la méva vida, me veurias penjat.

BALDOMERO ESCUDE VILA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Si no fos per no interrompre la costum, prescindiria de fer la present revista, tal es la monotonía dels espectacles d' aquest estiu.

A la Sala Beethoven, ahont continúa funcionanthi una companyia d' ópera francesa que ha sigut molt bèn rebuda, han fet tot lo gasto de la senmana las obras *Lara y Haydée*, de las quals ja havém parlat. Pel dijous estava anunciat l' estreno de *Mignon*.

Al Espanyol s' ha reproduhit ab bon éxit, salvant los coros, que sens dupte a causa de la calor, desafi-navan, la popular sarsuela *El Salto del pasiego*, intercalantla ab altrás conegudas de sobras. També pel dijous s' anunciava l' estreno de *La farsanta*.

No han volgut ser menos al Buen Retiro, y com si totas las lletras vencesin al dijous, ván anunciar l' estreno de l' obra d' espectacle *Las devanadoras*.

Y are jo m' estich devanant lo cervell per trobar la manera de assistir en un sol dia a tres teatros que tals novedats nos prometen.

Tivoli: *La guerra santa* ha sortit lo diumenje a la tarde. Contra las nostras esperansas no ha fet forrolla aquesta producció posada en escena ab verdader luxu y sense reparar en gastos.—Un dia passat M. Mottini vá sortir en lo mateix teatro a fer jochs de mans. No ho fá mal; pero es tant lo que d' aquest género s' ha vist a Barcelona, qu' es necessari ser una gran notabilitat per cridar poderosament l' atenció y captarse la voluntat decidida del públich.

La companyia de Novedats, a pesar de que 'l públich no 's cansa ananthi, no 's cansa de treballar, presentant una darrera l' altra un sens fi de produccions del seu inagotable repertori. *La figlia unica*, *Lantenac*, *La dama de las Camelias*, *Lo Studente di Salamanca*, *Leoni e Volpi*, *Sullivan* y altrás executadas totas a la perfecció, demostran la bondat y l' acert de aquesta companyia, digna certament de altra acullida que la que l' hi ha dispensat la majoria del públich barceloni. May no fos sino per la pedanteria de fer veure qu' enten l' italiá, deuria omplir lo teatro cada vespre.

Han passat a aumentar la colla que treballa al Circo Eqüestre los gimnastas inglesos germans Gregori. Son dignes de ser vistos en los seus treballs arriscats.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Rossini, com a home dotat de una gran facilitat en compondre, tenia moments de peresa irresistible.

S' havia compromés a escriure la partitura del *Guillermo Tell*, y may arribava a comensar. Un dia 'l seu editor, que ja l' hi havia fet algun anticipo, vá dirli:

—Mestre, tinch de darvos una gran noticia.

—¿Qué hi há?

—No res: que avuy han plantat un arbre.

—¿Y qué m' importa?

—¿Que 'us importa? Que segons tinch entés ab la fusta d' aquest arbre s' ha de construir lo piano que 'ns ha de servir pera compondre 'l Guillermo.

En Rossini vá ferse un tip de riure ab aquesta sortida, y aquell dia mateix vá comensar a escriure la seva obra mestra.

Un presumit que havia comensat a publicar una novela, preguntava a Fernandez de Moratin:

—¿Qué tal, vos ha agradat la primera entrega de la obra que hi escrit?

—Si: está molt bèn impresa.

Anant un dia de cassera Fernando VII ab sa cort, de la qual formava part lo benemérit general Milans del Bosch, lo rey apuntá a una pessa de cassa parada entre la farda de un espés bosch, feu foch y 'ls cortesans pronunciaren la paraula «morta».

No era veritat: lo rey havia errat lo tret y tothom tractava de conyense 'l dihent que la pessa s' havia perdut pero qu' era bèn morta.

Lo rey ho preguntá al general catalá.

—Senyor, lo que vostra magestat ha mort, digué en Milans, ha estat tan sols *fullaraca*.

Y dirigintse a un amic del costat l' hi digue:

—¿Sabéu perquè a lo rey lo pols li tremola?

—No.

—Donchs jo si; es de resultas de haver firmat lo tractat de Bayona.

LA MES GROSSA.

Al qu' está cegat d' amor y patéix per una nena, y regalos de valor l' hi fá sovint, y 'l seu cor sempre palpita ab gran pena, que per ella no sossega, y que per ella pert l' esma, y que algun tanto replega y hasta no sap ahont navega, fent casi tot l' any quaresma. Donchs quant está a punt aquet de casarse, y ab gran manya per ella tot s' ha desfet. Ja gent diu per tot:—¡Pobret! ¡ay, aquest sí qu' es de planyel! Al que l' hi passi aquest fet per Déu no l' hi causi afront; perque sens tenir un billlet y a més, sens pensarsho, ha tret la sort més grossa del mon.

JOAN VILASEGA.

ESQUELLOTS.

La darrera sessió del Ajuntament casi tota vá anarse'n en designar la plantilla dels empleats, parlantse de si serán tants ó si serán quants y del sou que han de disfrutar.

Bèn mirat aixó es lo principal.

Avants de menjar, fer los tallets corresponents.

A Madrid han disposat que cap dependència del Estat admeti las monedas de plata esborradas.

No 'm creya que las dependencias del Estat fossen tant escrupulosas.

Jo 'm figurava que l' Estat ho prenía tot. A lo menos aixís ho semblava.

Are tindrem un medi d' escapulinros de pagar la contribució.

¿Sabem en qué consisteix aquest medi?

En esborrar la cara y la créu de totas las monedas. Y com que l' Estat resoltament no las vol admetre,

resultarà d'aquí que no haventhi monedas d'altra mena, la contribució s' quedarà per pagar.

Vostés dirán:

—Si, ja veurà com llavors embargarà las fincas y las posará á pública subasta.

—Y qué? Qui podrà comprarlas si no més circulan monedas esborradas?

Ja ho veuhem: lo mateix Estat nos ha donat la manera de salvarnos.

Llegeixo en un telégrama:

«Lo govern ha imposit lo sistema métrich decimal obligatori.»

Llegeixo en un altre telégrama:

«En lo successiu lo director general d' Establiments penals farà 'l nombrament de cabos de vara.»

—En qué quedém? Regeix ó no regeix lo sistema métrich?

En aquest cas, quedan sustituhits los cabos de vara per cabos de metro.

La calor se deixa sentir de una manera extraordinaria.

Preocupat ab aquesta calor, á un jove amich mèn que tractantse de casar vá anar á examinarsé de doctrina l' hi vá ocorre la següent escena:

Lo rector l' hi pregunta:

—Per quin fi es criat l' home?

Resposta del jove:

—Per suar.

—Y quina calor més extraordinaria! deya un senyor.

—No me'n parlis, l' hi responia un amich.

—Sabs á quants graus está 'l termómetro?

—Prou: á mil trescents catorze.

—Qué dius, gall!

—Si vols t' ensenyaré la suma.

S' havia entretingut á sumar dia per dia 'ls graus que marcava 'l termómetro.

Sempre es bó que 'ls bisbes vajan á Roma encare que no hi vajan per la penitencia.

D. Joseph Maria ha lograt una cosa que fins are no havia pogut conseguirse.

Figürinse que lo que ha lograt l' incansable D. Joseph Maria es que per gracia especial del Papa pujan los capitulars de la santa Iglesia Catedral Basílica portar una borla verda en lo boneto y en lo solideo.

Si tingués franquesa ab algun d' aquestos capitulars, l' hi diria:

—¡Alsa, amigo, quina borla!

Y verda per anyadidura. ¡Quina borla més verda!

Han desaparecut 30.000 rals de un armari de l' estació del ferro-carril de Lleyda á Tarragona.

¡Qui sab! Potser ván fugir pèl telégrafo.

A Madrid s' ha suicidat un noy de vuit anys.

Malditos ocho años.

funesta edad de amargos desengaños.

Siga feta aquesta correcció ab permis d' Espronceda y sens perjudici de que en lo successiu las criaturas se suicidin menjantse 'l bergansi.

Los periódichs de Madrid han publicat una noticia. Han dit que havia sigut denunciat lo periódich barceloni titolat *La Mosca*.

Afortunadament la noticia no es certa.

No 'n faltaria d' altre sino que are 'ls fiscals de imprenta s' entretinguessen á agafar moscas.

Los estudiants de Vich ván apedregar al catedràtich Sr. Angulo que havia anat á examinarlos en nom del Institut y que trobantlos molt atrassats en l' assignatura, váobsequiarlos ab una llarga série de carabassas.

Aixó de apedregar á un catedràtich de matemáticas es senzillament l' aplicació práctica de lo que 'ls han ensenyat á l' aula.

O sino vajan llegint.

—Qu' es punt?

—Lo cap del Sr. Angulo.

—Qu' es linea?

—L' órbita que trassa una pedra anant desde las mans de un estudiant de Vich al cap del catedràtich del Institut.

—Qu' es direcció vertical?

—Lo barret de copa del Sr. Angulo.

—Y direcció horizontal?

—Lo barret de teula dels catedràtichs del Seminari.

—Sabria dirme per qué serveix lo primer?

—Per aixafarlo ab un cop de pedra.

—Bravo: sobresalient, y quan surtin pllassas de cabbella, no 's descuidi de fer oposicions.

A Fransa no s' ha resolt encare la qüestió de divorci,

sens dupte perque las opinions están molt divididas. Un periódich ha trobat la manera de fer content á tothom.

La qüestió consisteix en respectar la llibertat individual, casant als que 's manifestin partidaris del divorci y als que 's manifestin contraris cada hu pèl seu gust.

Per evitar confusions, aquest periódich proposa lo següent:

Que 'ls partidaris del divorci se casin los dias pars, y 'ls partidaris del matrimoni indisoluble 'ls dias impars.

QUÈNTOS.

Murmuració de una tertulia:

—Sembla impossible que la Lluïseta no 's casi: una nena jova, guapa y rica, tan rica qu' es pubilla... ¿no es veritat?

—Jo 't diré; succeheix ab ella lo que ab certs camps plens de blat ahont no gosán á ficarshi 'ls aucells, perque hi ha ninots que 'ls espantan.

—Qué vols dir?

—Que la Lluïseta t' pare y mare, l' un de 40 anys y l' altre de 38, y 'l pobre que s' hi casi, queda condemnat á sogres perpétuos, qu' es pitjor que cadena perpétua.

Un metje acaba de desahuciar á un malalt.

—Tot lo que fassan es inútil; no hi ha remey per ell.

—Vol dir, Sr. doctor?

—Tal com sona.

—Y no podria receptorli...

—Res enterament; ja l' hi he dit.

—Pero home, recepteli alguna cosa, may siga sino per treure'ns lo mal efecte que 'ns produheix la seva implacable sentencia.

—Bueno, está bé, se l' hi receptorá.

—Qué l' hi recepta?... ¿Vol un paper?...

—Ca, no hi ha necessitat: que l' hi posin un parell de matalassos més al llit.

En un ball:

—Senyora, jo l' estimo ab tota l' ánima.

—¿Ignora que soch casada?...

—Y qué?

—Que tinch un marit que 'm protegeix.

—¡Ah! Com que... vosté es proteccionista? Donchs miri, jo soch partidari del libre-cambi.

Parlant de un home molt tonto y presumit, un que volia ferli favor l' hi deya:

—Vaja, que ab lo qu' ell ignora podrian escriure's molts volums.

Un pobre s' acosta á un comerciant molt escéptich y l' hi demana una limosna, valentse de la següent fórmula:

—Una gracia de caritat que Déu l' hi pagarà y la Verge del Carme.

—¿Quant necessitas per sortir d' apuros? pregunta 'l comerciant.

—Si tingués trescents rals, ja may més fora pobra.

—Bueno: no 'm sembla mal negoci: portam un pagare ab las firmas de Déu y de la Verge del Carme, y ves á cobrar á la caixa.

Un advocat que havia de defensar una certa causa en l' Audiencia, vá descuidarse una mica y arribá á la vista més tart que de costum.

Ja s' coneix que á vosté l' hi agrada fer la matinada, va dirli un magistrat amich.

—Ja veurá: si jo pogués desquitarme durant las vistas, com fan vostés, cregui que m' alsaria més d' hora.

Se donava un ball, haventse convingut que las senyoras treurian á ballar als senyors.

La més guapa y que més cridava l' atenció, vá treure á un home lleig y fins una mica geperut, lo qual reventava d' orgull al veure's objecte d' aquesta preferencia.

En lo millor de las sevas ilusions, la dama vá dirli: —L' he preferit per ballar, vevent qu' era senyor més lleig de la sala, perque 'l meu marit es molt zelós y no desitjo causarli sospitas.

Un home que tenia poagre s' estava atracant de botifarra.

—¿Qué féu, desgraciat! cridá 'l metje. ¿Que no sabéu que la botifarra es molt dolenta per la gota?

—Tot lo que vulga; pero es molt bona pèl trago, vá respondre 'l malalt alsant lo porró.

—Avuy aquesta nit he somiat polls.

—No es estrany.

—¿Per qué?

—Perque generalment se somia de nit lo que de dia á un l' hi ha passat pèl cap.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Vaig trobá al mitj de una tot una prima-terça-quarta y al passar per un hu-dos vaig quedarme tot joyós perque hi vaig trobá una carta que 'm dirigia la Marta en la qual me deya hermós.

DIPUTAT LO.

II.

Vá arribar la Hu-segona de Total y vá portar una tres-quarta molt bona que á n' en Pau vol regalar.

C. DE CASTANYA.

DESSÍLABO.

Son molts los que se la sis ab la set per tot arréu, ó sino la proba 's véu ab la quatre, ab en Genís y ab la seva mare Agnés que á cada tres sempre tenen de aturars: des que la venen may los cinch dos per tots tres.

A. TOLRÁ,

MUDANSA.

En Pep perque estava en tot y per lo tant sens total se clavá una tot al cor y 's vá fé una tot mortal.

MITJA PASSADA.

TRENCA-CLOSCAS.

Arcalde d. Barcelona.

Ab las lletras que procedeixen degudament combinadas formar lo nom de un gran poeta.

GALAPÉ.

ROMBO.

. . .
. . .
. . .

Sustituhir los pichs ab lletras de modo que llegidas horizontal y verticalment digan: 1.ª ratlla unalleta; 2.ª un animal carnicer; 3.ª un aucell; 4.ª un insecte; y 5.ª un'altra lletra.

PELUT Y PELAT.

SINONIMIA.

En Tot sempre que total ab un fuster tabalot que viu al carrer de 'n Tot ab la tot se sol fer mal.

J. T. Y P. T.

GEROGLÍFICH.

III
1/2
I I I
1/2
HO FAN
II
2. 2.

TIT TIRRIA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

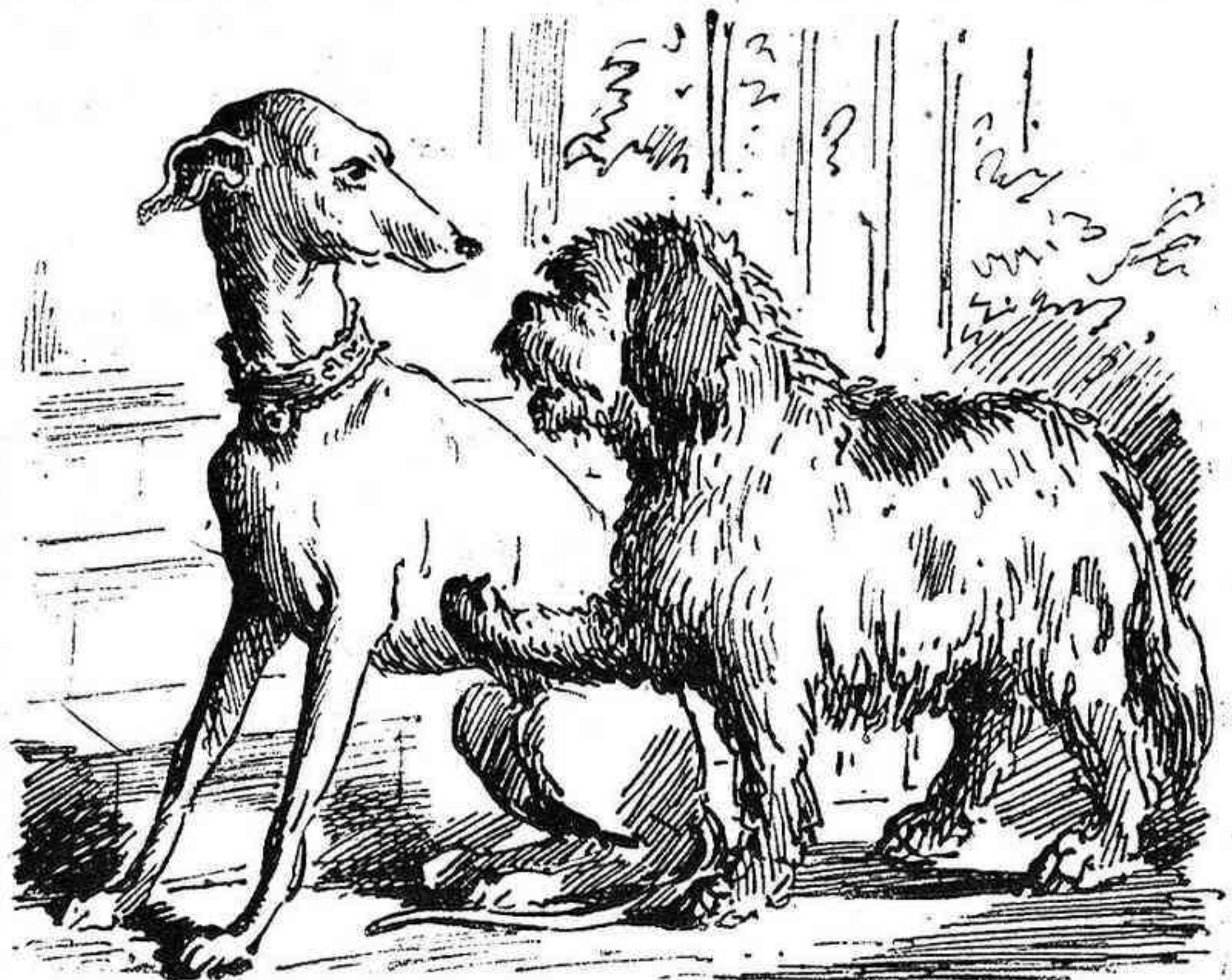
1. CHARADA 1.ª.—*Rus-si-a.*
2. IDEM 2.ª.—*Can-do-ro-sa.*
3. MUDANSA.—*Carta, certa, curta.*
4. ACENTIGRAFO.—*Fábrica, fabrica, fabricá.*
5. CONVERSA.—*Ramon.*
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Pantera.*
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Noruega.*
8. GEROGLÍFICH.—*Cinquanta donas y cent homes tener nada menos que tres mil unglas.*

ESCENAS CANINAS.

Si no 'ns tractessin de vagabundos encare hauriam millorat de sort. Al ménos la mort que 'ns donan es més noble.

Escolti, ¿que 'm podria deixar una pela per comprar-me 'l collar?

Ab aquestas lleys novas necessitem cambiar de vida, ¿qué 'ns adressaria un amo?

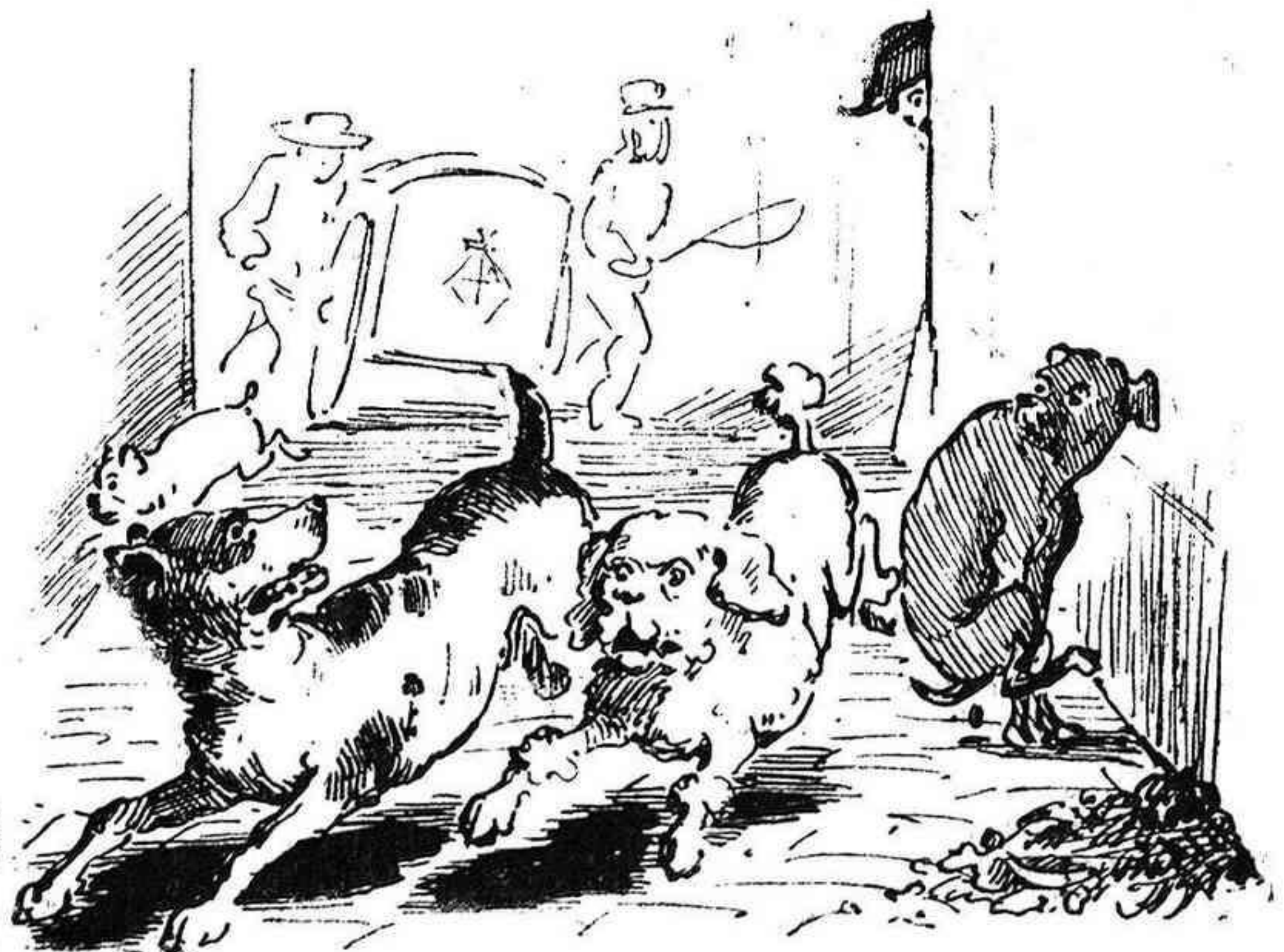

—Ay, ay. ¿D' aixó fas?

—Noy, per salvar la reputació y la pell qualsevol cosa.

Com que ja paguem contribució, 'ns sembla que tè podrém votar are que venen eleccions.

—¡Gura!... ¡Gura!... Qué venen los del carretó.

(Se continuará.)